

derhen, at dette ogsaa skulde finde Sted, naar kun den ene Part ønskede det. Dette Forslag maa jeg for mit Vedkommende meget fraraade, idet jeg holder mig paa det bestemteste til Regjeringens Udkast, som ogsaa i sin Tid er understøttet af Landbocommissionen. Jeg troer, at, dersom man kunde vedkjende sig det Raisonnement, som Udvalget har brugt, da vilde det være ganske i sin Orden; men det stemmer ikke med den Erfaring, jeg har gjort. Udvalget har saaledes sagt, at det var en meget yndet Betalingsmaade, men i den Deel af Landet, hvor jeg er bekjendt, og det er ikke en saa ganske lille Deel, er dette aldeles ikke Tilfældet. Jeg kan af egen Erfaring saaledes bevidne, at hvor man har Tiendeaccorder, som gaae ud paa, at, Vedkommende endog saa med det Lovbefalede Opmaal skulde levere Korn i nærmeste Kjøbstad eller Ladeplads, har det saagodt som ikke været muligt, at faae dem til at betale efter Capitelstarten. Jeg har selv forsøgt at tilbyde Øerne at betale 8 R under Capitelstarten; men det har dog kun været meget Faa, jeg har faaet til at gaae ind derpaa. Jeg troer, at den hele Maade, at man efterat man først har bestemt Hovriets Afsløsningssum til Penge, atter igjen kommer tilbage til at den at betales i Korn, er meget uheldig, — og jeg troer derfor, at den kun bør anvendes der, hvor der virkelig er en sand Tilbøielighed hos begge Parter for en saadan Afgjørelsesmaade. Den Analogi, som Udvalget har søgt i Tiendeafsløsningen, kan jeg slet ikke finde træffer i nogen udtryffelig Grad nærværende Tilfælde; thi i Tiendeafsløsningen er det dog noget Andet. Der er det nemlig engang Korn, der skal ydes, nemlig Kornet leveres paa Marken, og dette gaaer man da over til at forandre til Korn, der skal leveres enten in natura eller efter Capitelstart; men ved Hovriets Afsløsning maa man i alle Tilfælde først beregne Godtgjørelsen til Penge, og dernæst til Korn. Dette var kun disse Bemærkninger jeg vilde gjøre, og saafremt Noget skulde ytre sig i samme Retning, nemlig at der istedetfor „det ham tilkommende Arbeide“ skulde staae det virkelig forbrugte Arbeide, saa vil jeg forbeholde mig at stille et Ændringsforslag til 3d ie Behandling, som jeg troer vir-

keligt er af overordentlig Vigtighed for de Hovvariarbejdendes Skyld.

Wlechingberg: Naar jeg har givet mig den Ære at stille et Forslag til den 4de Paragraph, hvilket er anført paa Afstemningslisten under Nr. 13, er det ikke saameget Lovudkastet, der har foranlediget mig dertil, som Motivernes Pag. 14, der fortolker Lovudkastet derhen, at Afsløsningsmændenes Kjendelse i Tilfælde af Meningsulighed bør affiges efter de fleste Stemmer, og hvis der er 3 forskellige Meninger efter Formandens, hvorpaa er nævnt nogle Lovdata, som skulde give en Analogi i denne Henseende. Der er isærdeleshed 2 Grunde, som synes mig at tale mod Loven, forstaaet paa den Maade, som den her er forklaret i Motiverne. Jeg tillod mig allerede under Sagens 1ste Behandling at udvise, at det forekommer mig stridende mod den hele Organisation og Sammensætning af den Autoritet, hvorom her er Spørgsmaal, at bestemme en saadan Maade at paakjende Sagen, at de af Parterne valgte Boldgiftsmænd skulde kunne tabe Indflydelsen paa det endelige Udfald, og i Henseende til Paakjendelsen komme til at vige for de regjeringsvalgte Medlemmer; men det synes mig ogsaa, at, naar Lovforslaget forstaaes paa den Maade, som Motiverne indeholde, saa fører det til et aabenbart uretfærdigt Resultat. Jeg vil som et Exempel nævne: dersom det ved Paakjendelsen af en Sag traf sig, at Formanden stemte for 40 Rbd. aarligt Hovrieverdrag, det ene af Parterne valgte Medlem for 30 Rbd., og det andet af disse Medlemmer for 25 Rbd., vilde det da være retfærdigt, at den Hovriepflichtige skulde ved Kjendelse tilpligtes at betale de 40 Rbd., saaledes at han blev værre faren, fordi et af de 2 Medlemmer havde stemt for 25 Rbd., end om de begge havde stemt for 30 Rbd.? At nu dette kunde blive Tilfældet, troer jeg maa fremgaae, naar Loven fortolkes paa den Maade, Motiverne Pag. 14 bestemme. Det er fra dette dobbelte Synspunkt, at det er forekommet mig at være rigtigt at udtale det som den Anskuelse, der skulde lægges til Grund for Afstemningen, at Stemmeskerheden skulde decideere, og jeg troer, at, naar Loven udtaler dette som Regel, saa vilde deri ligge